

Ne străduim din răspuțeri ca cel puțin pentru producerea energiei electrice să trecem la energii alternative care să ne ajute efectiv să nu mai depindem de arderea combustibililor fosili cum ar fi cărbunele sau păcura. În ultimii ani trăim într-o nouă realitate post-adevăr în care producerea de energie curată a luat un mare avânt.

Oare? Sistemul Energetic Național (S.E.N.) care cuprinde totalitatea instalațiilor pentru producerea, transportul, distribuția și utilizarea curentului electric din România, ce, indiferent de gestionarul instalației respective, sunt interconectate între ele și au un regim comun și continuu de producere și consum a energiei electrice, este de departe cel care depinde de modul cum sunt înțelese aceste energii alternative. Din păcate de acest sistem lumea e interesată doar când "nu are curent electric".

Totuși performanțele tehnologice în acest domeniu sunt notabile: Dacă vorbim de Vânt, adică energie eoliană, de exemplu așa numitele parcuri eoliene au trecut deja la aparate care singure produc chiar peste 7 MW. Dacă vorbim de Soare, adică de parcurile fotovoltaice, numărul de panouri solare este cel care dă puterea în MW a centralelor, fiind limitat doar teren. Dacă vorbim de Apă, capacitatea de producere a energiei electrice prin puterea apei este limitată doar de mărimea lacurilor de acumulare. Dacă vorbim de Biomasă capacitatea de producere a energiei electrice depinde de ceea ce reușim să adunăm în urma activităților agricole, forestiere etc.

Orice astfel de tip de energie are însă la bază o tehnologie tributară cumva unor condiții care nu depind de dorința și voința noastră. Dacă bate vântul, dacă este soare, dacă este apă, sau biomasă din belșug totul este în regulă. Dar ce facem în resul timpului? Nevoia de energie este permanentă. Culmea ipocriziei este că gazul natural este deja considerat cumva verde ca să se poată lăuda toți escrocii că produc energie curată.

Asta ne duce la problema limitelor acestor energii alternative. Să luăm, de exemplu, problema mașinilor electrice care ne este cel mai la îndemână. Acum de exemplu a venit Urgia Albă mai peste tot și este prea frig pentru mașinile electrice. Posesorii sunt sfătuiți să-și preîncălează cumva mașinile ca să poată fi încărcate. Mulți proprietari mai ales din SUA - Chicago de exemplu, dar și din Canada și-au abandonat mașinile la stațiile de încărcare. Alții au stat câte cinci ore în frig ca să le încarce cât de cât.

Restul și le-au tractat cu platforme pe motorină. Autoritățile recomandă ca mașinile să fie ținute în garaj, la temperaturi rezonabile și să fie încărcate toată noaptea. (Vorba unui prieten de asta îmi iau

mașină - ca să o protejez eu pe ea de frig și vreme rea. Pun plapuma pe ea, o bag în priză și plec cu bicicleta?) Așa că aş conchide legat de această problemă că cea mai bună inovație a secolului 21 este generatorul pe motorină care funcționează 24 din 24 ca să țină în funcțiune o stație de încărcare a vehiculelor electrice.

Consumi motorină cât o locomotivă ca să încarci ecologic celor care plătesc mai mult ca să mute poluarea dintr-o parte în alta. Există o conspirație care spune că, dacă am păstra vehiculele vechi câțiva ani în plus, am reduce semnificativ impactul asupra mediului. Având în vedere că majoritatea proprietarilor de pe glob schimbă mașinile cam la 3 - 5 ani, iar impactul ecologic al producției de vehicule electrice e cu 70% mai mare (conform Volvo), practic situația ecologică s-a înrăutățit semnificativ, în loc să se amelioreze.

Evident că acumulatorii se încarcă mai greu și se descarcă mai repede la temperaturi scăzute. Asta produce îmbulzeală la stațiile de încărcare și scade serios autonomia vehiculelor. După ce că ardem mai mulți fosili ca să își încarce mașinile, trebuie să ardem și motorina ca să-i aducem acasă din câmp sau de unde i-a lăsat bateria. Mă întreb ce efect au câteva ierni grele asupra longevității acumulatorilor în general.

Având în vedere că înlocuirea unui set de acumulatori costă cam cât o mașină nouă pe benzină, am senzația că, peste câțiva ani, vom vedea parcuri întregi de vehicule electrice abandonate. Trecând însă peste problemele de logistică, lipsa de confort sau infrastructură, vehiculele electrice nu vor salva planeta atâta vreme cât producția de acumulatori e super-toxică. Doar cresc cererea de energie și mută poluarea la producători. Să nu uităm că majoritatea acumulatorilor sunt produși în China - cel mai mare poluator al planetei - iar prețul acestora e plătit în vieți omenești pe trei continente.

Avem nevoie de energie - spune un cor de oficialități, printre care și responsabili din domeniul mediului - și, mai ales, avem nevoie de energie verde. „Pe de-o parte, avem obligații față de Comisia Europeană să îmbunătățim calitatea biodiversității mediului pe de alta, să creștem procentul de energie din surse regenerabile. Ambele politici generale sunt în regulă, dar nu s-au analizat discordanțele dintre ele” - spune Camelia Ionescu, ecolog la WWF (World Wide Fund for Nature).

Dar oare este această energie întradevăr “verde”? În realitate, independența aprovizionării cu energie în România nu este garantată de dezvoltarea de noi parcuri eoliene, fotovoltaice și mai nou de microreactoarele nucleare. Conform planurilor și strategiilor energetice ale țării noastre pe termen mediu și lung resurselor energetice li se atribuie un rol limitat.

Efectul lor asupra schimbărilor climatice ridică semne de întrebare; chiar dacă nu produc emisii de CO2 în procesul de funcționare, ele nu înlocuiesc, de fapt, termocentralele, care totuși sunt considerate marile poluatoare. Acum presupunând că am închide aceste termocentrale este adevărat că nu se mai produc emisii de CO2 dar apar alte inconveniente care nu au fost suficient analizate, cum ar fi:

- ▶ Eliminarea din circuitul agricol a suprafețele mari de teren unde sunt amplasate parcurile eoliene și fotovoltaice;
- ▶ Impredictibilitatea producției la capacitate maximă deoarece nici soarele și nici vântul nu sunt elemente constant predictibile, iar apa, odată golit lacul de acumulare, nu poate relua ciclul imediat. (Doar Porțile de Fier ar avea această capacitate realmente, sau investiția de la Tarnița care, dacă s-ar realiza, ar permite reumplerea în timpul nopții - când consumul de energie electrică este mai mic - a lacului de acumulare ce ar permite reluarea ciclului);

► Afectarea ecosistemului local acolo unde sunt amplasate. În ceea ce privește Centralele Eoliene și Centralele Fotovoltaice azi lucrurile sunt și mai așezate fiind deja montate în România astfel de echipamente pe tot cuprinsul țării.

Aceste energii, după un început timid de la începutul anilor 2006 au început să fie utilizate mai serios începând cu anul 2007 - 2009, dar tot nu au permis reducerea surselor clasice de energie electrică. Înainte de a intra în fondul acestei probleme, spinoase și controversate, trebuie spus că până la ora actuală nu știu să existe o analiză corectă și coerentă a ambelor aspecte privind "necesitatea și oportunitatea" în contrapondere cu "biodiversitatea mediului" pentru a confirma sau infirma cu argumente irefutabile unul din cele două aspecte.

Separat există însă o mulțime de analize extrem de convingătoare pro sau contra care nu corelează de fapt deloc cele două aspecte, fiecare susținându-și cu fermitate punctul de vedere. Unde au fost instituțiile de stat, abilitate de lege - ministere, agenții etc. care să analizeze și să nu lase dezvoltarea haotică în primă instanță a unor astfel de investiții? Au fost numiți politic în funcții de decizie din sectorul energetic, sector strategic al României, personaje fără pregătirea necesară în domeniul energetic, cu studii precare (făcute la apelul de seară), adică spus mai pe de-a dreptul niște impostori!

Consecințele deja se văd:

1. Prețurile la energia electrică în România cresc exorbitant!
2. Gradul de dependență energetică crește afectând direct securitatea națională! "Deși ne-ar plăcea să existe soluții universal valabile, nu putem să punem eticheta verde pe niciun tip de energie. Deși așa zisele energii verzi au câștigat teren și susținere politică și financiară, mizând pe cartea durabilității, iată că anumite proiecte nu numai că nu ne facilitează durabilitatea, ci ne subminează viitorul pe termen mediu și lung.

Va trebui să acceptăm că ori de câte ori vorbim de energie, să luăm deciziile de la caz la caz și să ne asigurăm de fiecare dată că în proiectele specifice toate punctele de vedere și avizele sunt eliberate pe baza unor studii reale. Energia poate să fie una sustenabilă doar cu respectarea comunităților locale, a naturii și a principiilor de economie durabilă", a declarat chiar Magor Csibi, fost director WWF-România. (World Wide Fund for Nature). Dacă nici în continuare nu se vor lua măsurile adecvate pentru a repune în funcțiune o serie de obiective abandonate, dar încă nedevalorizate, starea actuală se va acutiza și va conduce negreșit la o criză energetică reală, similară cu cea doar previzionată de unii analiști politici ca fiind indusă azi.

Nicu Doftoreanu